

Diplomatieke Hoofdadministratie.

(Tekeningen en tekst gemaakt door mezelf, Leen)

Als titel klinkt het eerder een politieke aangelegenheid. Het zou best kunnen want het duidt absoluut op iets wat niet *wit* of *zwart* is. Ik kan of wil het niet meteen in een vakje duwen.

Diplomatie is dan ook iets dat niet snel te vatten is of meestal tussen verschillende instanties zweeft. Het constante afwegen wat het beste is, wat het beste werkt.

Ik vertelde al dat het niet meteen *wit* of *zwart* is naar mijn mening. Water bij de wijn. Outside The Box is nog een term die ze gebruiken om te benadrukken dat je iets of iemand niet op een schapje kunt zetten met een verplicht label.

Het zou de administratie in ons hoofd wel veel makkelijker maken als het zo zou zijn.

Maar een mens heeft nog steeds 'last' van instincten en impressies die gevoelens loswerken. Die deze administratie in de war brengen. Je kan ze negeren of omarmen.

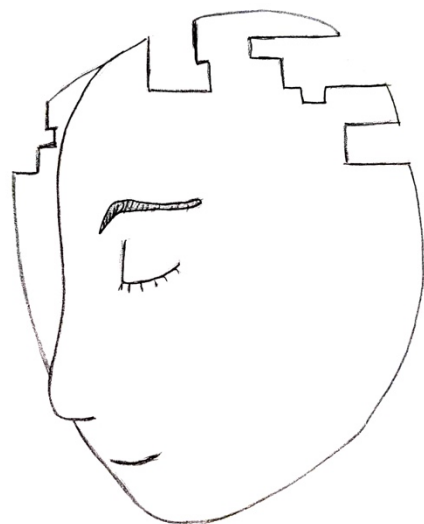
Krampachtig volhouden om de hoofdadministratie rond te krijgen maakt dat er geen tijd is voor iets anders. Of voor andere meningen of opvattingen. Het is misschien wel makkelijk om op korte termijn een veilige basis in je hoofd en hart te maken.

Je krijgt de hoofdadministratie net gebolwerkt. Tot die ene druppel in de emmer valt en zo je systeem niet meer laat functioneren. Je raakt uit balans, ziet dingen niet meer zitten. Hoe komt dit?

Je snapt het niet. Wat nu?

Het constante afwegen is zwaar waardoor de lokroep naar afvlakking en de *no go* zone groot wordt. Je kiest voor de geasfalteerde *zwarte* weg en vermijdt de *witte* kiezelpad.

Er ontstaat een excuus om het er niet over te hebben. Negeren wordt een werkwoord met nadruk op werken. De emmertjes water dragen naar de zee beginnen vermoeiend te worden. De zee lijkt precies ook altijd verder en verder te liggen. De geasfalteerde *zwarte* weg voelt plakkerig aan en je hebt het gevoel dat je niet vooruit geraakt. Je zit vast. Hoe komt dit? Je kan niet meer. Wat nu?

©leenjaspers

Daar sta je dan. Met je voeten vast in het asfalt. Je handen vol met je overvolle emmers. Zweetdruppels groeien op het voorhoofd, je armen voelen zwaar, je hart is weemoedig en slaat veel te hard. Tranendruppels groeien in je ogen, je voeten zijn nu één met het asfalt, je gedachten worden *zwart* en je denkt dit is het einde. Je hoofdadministratie ziet geen kant meer uit. De oogkleppen sluiten je zicht compleet.

Tijden gaan voorbij. Eb en vloed. Zon gaat op en de zon gaat neer. En jij staat daar nog steeds als een standbeeld. Maar je hart zegt dat het genoeg is.

Opzij van je blik ontdek je een *witte* gloed. Of is het eerder een weg. Je leert jezelf naar links en naar rechts kijken. Je blik reist Outside The Box. De *no go* zone lonkt als een oase. Het lijkt interessant. Het enige wat je nu nog voelt is, ik wil hier weg. Wat moet ik doen? Mijn handen zijn vol en mijn voeten zitten vast. Wat kies ik om te doen?

©leenjaspers

Je beseft dat een keuze maken je verder gaat helpen. Je hoofdadministratie is nog nooit zo duidelijk en ordelijk geweest. Je beslist om de emmers in je handen los te laten. Volledig gevuld zet je ze neer waardoor je voeten terug vrij kunnen bewegen.

Stap voor stap kies je de weg langs de *witte* kiezelweg. De keuze voor deze weg voelt fijn en bevrijdend. Je kijkt nog 1 keer achterom. De emmers zijn nog steeds gevuld. Maar je voelt geen spijt om ze achter te laten. Rustig wandelen lijkt je heel goed te lukken. Niks moet, alles mag. Deze **diplomatieke gedachten** voelt juist aan. Je weet nu dat je het juiste hebt gekozen. Af en toe moet je keuzes maken en iets achterlaten.

Niet alles is *wit* en *zwart*, het leven heeft alle kleuren. **Diplomatieke Hoofdadministratie** relativeert je gedachten en geeft rust.

Kijk soms achterom, leer eruit en kies opnieuw een weg.